

Izhaja vsako soboto in velja:

vse leto . . . . . K 10.—
 pol leta . . . . . „ 5.—
 četrt leta . . . . . „ 2-50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 — Pri večkratni inserciji po dogovoru. —

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
ter jih ne vrača.Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5,
I. nadstr., upravnništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

Platonska zabava.

Kristjani, to je res
 platonsko čisti ples!
 Fandango in kankan
 nam sicer ni prav znan,
 ob polki in četvorki
 potimo mi se gorki,

se prav nič ne dotikamo,
 vsak zase se pomikamo,
 spodobno poskakujemo,
 vsak zase se radujemo . . .
 Kristjani, to je res
 edino pravi ples!

Ašanti.

Hvaležni hudič.

Ubožen čevljar je izprevidel, da nikakor ne more izhajati s svojim pičlim zaslužkom; napotil se je torej po svetu.

Dolgo je hodil okrog. Prepotoval je mnogo sveta, toda sreča mu ni bila nikjer mila.

Truden in lačen je sedel v hladno senco košatega drevesa. Komaj je malce podremal, že sta prišla mimo dva druga revna potnika. Prvi je bil mizar, drugi pa krojač.

Ko ugledata čevljarja, ga vprašata, če ima kaj za med zobe, on pa se bridko nasmehne in odkimta. Ko so videli, da so vsi trije brez vinarja, so se zmenili, da pojdejo opolnoči v ris klicat hudiča, naj jim da denarja.

Ob enajstih ponoči gredo na križišče. Čevljar naredi ris ter veli krojaču in mizarju, da morata biti čisto mirna in tiha.

Ko odbije ura polnoči, pride kosmati hudobec ter vpraša čevljarja, kaj hoče. Mož mu pogumno odgovori, da bi rad od hudiča toliko denarja, da ga bodo imeli vsi trije za vse žive dni dosti.

Hudič jim da denar in zahteva, da se vsi trije podpišejo v njegove črne bukve peklenske. Previdni možakarji pa niso hoteli tega storiti. Zato je zahteval vrag nekaj drugega, namreč, da ne izpregovore leto dni nobenih drugih besed kakor onih, katere pove vsakemu posebej. Tako je smel čevljar reči le: „Mi trije“, mizar: „Z a d e n a r“, krojač pa „T a k o j e“.

Hudič izgine v pekel, vesela trojica pa se napoti z denarjem dalje. Drugi večer pridejo k župniku, ki je imel prosto

sobo s štirimi posteljami. Na eni je že ležal tujec. Župnik jim je odkazal ležišča in čevljar mu je plačal takoj za vse tri.

Ko je zagledal župnik toliko denarja, so se mu zasvetile oči od lakomnosti. Dobro si je zapomnil, na katero posteljo je legel čevljar ter je odšel.

Čevljar pa je bil opazil njegov poželjivi pogled. Ponoči se je pritihtapil k postelji spečega tujca in ga začel zbadati s šilom. Tujec se je prebudil; mislil je, da ga pikajo bolhe, in šel spat na prazno čevljarjevo posteljo.

Komaj je dobro zasmrčal, že so se priplazili v sobo župnik, kaplan in cerkovnik. Odsekali so tujcu glavo in mu pobrali denar.

Drugo jutro pride kuharica tuje goste klicat k zajtrku. Zelo se prestraši, ko zagleda na tleh odsekano glavo, zažene velik krik ter leti po orožnike.

Orožniki prihite in vprašajo čevljarja: „Kdo ga je umoril?“

„Mi trije!“ odgovori nesrečni čevljar.

„Zakaj?“ vprašajo mizarja.

„Za denar!“ zajeclja mizar ves obupan.

„Ali je to res?“ se obrnejo h krojaču.

„Tako je!“ zašepeta pobiti mož.

Orožniki jih odpeljejo v zapor. Ko pridejo pred sodišče, vpraša sodnik čevljarja: „Kdo je izvršil umor?“

Čevljar, prisiljen po hudičevi pogodbi, mora reči zopet: „Mi trije!“

Sodnik vpraša mizarja: „Zakaj ste storili to?“

„Za denar!“ odgovori mizar, ker revež drugače ni smel.

„Ali je res?“ vpraša sodnik krojača.

„Tako je!“ odvrne krojač.

Obsodili so vse tri na vešala.

Že je hotel rabelj sodbo izvršiti, že je čevljarju zadrnil vrv — kar so zagledali v daljavi jezdeca z belo zastavo. Bil je sam vrag. Ko je pridiral do vislic, je vse tri oprostil dane besede; zdaj so smeli povedati resnico.

Ko so ljudje zvedeli, kdo je umor izvršil, so šli po zločinca in obesili fajmoštra, kaplana in cerkovnika.

Hudič pa je dejal rokodelcem: „Vi trije mi niste hoteli zapisati svojih duš; zato sem pa dobil troje debelejših grešnikov. Tako bo torej še več veselja v peklu! Hvala vam lepa!“

Pripomniti je treba, da se je dogodilo to v davnih časih. Dandanes ni več tako idealnih hudičev.

F. N.

Kuhinjska pomoč.

Škof (pri odhodu od birme): Gospod župnik, opazil sem, da imate premlado kuharico. Koliko let pa šteje?

Župnik: Sedemtrideset let, prevzvišenost!

Škof: Manj nego štirideset let ne sme imeti vaša kuhinjska pomoč! Zapomnite si to! Da bo prihodnjič drugače!

Žalosten je šel župnik domov, spodil staro kuharico iz službe in si vzel dve novi. Prvi je bilo enoindvajset let, drugi pa dvajset.

K—t.

Podobe iz leta 1909.

I.

Učitelji, po škofovi milosti vaški pastirji, predavajo živini o umnem gospodarstvu.

Kakor kdo bere.*)

Zvestoba v vas cvete
Dekleta in žene,
Ta' dobro pač stori,
Kdor ženski spol časti,
Kot skala je trdno,
Kar žen' je 'z ust prišlo,
Spev o zvestobi žen
Star je in pa pošten

*) Glej „Odgovore uredništva“!

Resnično, vi možje,
Le sama laž vas je!
Kdor moške rad ima,
Lepo se goljufa!
Kar je obetal mož,
Glej, da verjel ne boš.
To bosa je povest,
Da mož je vedno zvest!

F. Z.

Predpustne sanje.

Mati: Minka, zakaj si pa ponoči tako veselo vriskala?

Hči: Ah, mama, sanjalo se mi je nekaj tako zabavnega!

Mati: No povej, povej, kaj?

Hči: Sanjalo se mi je, da je v Zvonarskih ulicah — saj veste — v tisti hiši gorelo in da so gasili boski kanoniki v samih spodnjicah.

Premeteni Cimbingelj.

Župnik Bisagar in njegov zvesti famulus Cimbingelj sta se po pogrebu vračala domov. Solnce je neusmiljeno pripekalo in žeja obeh bila „huda je, strašna“. Konec vasi je stala lična hišica, kjer so točili „oj vince, vince rumeno“!

„Cimbingelj, imaš kaj okroglega pri sebi?“ je vprašal poteči se Bisagar.

„Gospod, nobenega krajcarja!“ je vzdihnil cerkovnik. „Toda krčmar je zvest pristaš naše slavne stranke! Dal nama bode pijače kar na vero, upanje in ljubezen!“

„Poskusiva!“ je dejal Bisagar in pospešil korake.

„Bog daj, Bog daj!“ je zacvilil krčmar, ko je zazrl žejna gavrana. „Kaj pa naj prinesem?“

„Žejna sva, žejna“, je rekel Bisagar, „pa denarja nimava nič! Ali nam daste kaj pijače na kredo?“

„Takim gostom zmeraj!“ se je prilizoval gostilničar.

„Torej literček najboljšega!“ je zaukazal Bisagar.

Kmalu je stal na mizi literček, za njim drugi, tretji itd.

„Prosim, ra-računajte!“ je jecjal Bisagar čez dobro uro.

„Pa kar na vrata zapišem, gospod fajmošter!“ je dejal krčmar.

„Za Boga svetega, samo tega ne!“ je vzkliknil Bisagar.

„Potem bi mogel vsak vaški pobalin brati, da sva pila na puf!“

„Jaz pa vem“, se zagrohoče Cimbingelj, „kako se rešiva iz te zadrege! Zapišite:

Dominus vobiscum 3 K 84.

Et cum spiritu tuo 1 K 92 v.“

D. V.

Žalostna pesem.

Skop župnik je rekel cerkovniku: „Janez, časi so slabi; hudo pogrešam mesa. Zajahaj mojega konja in jezdi v hribe h kmetu Marku, ki ima preko sto ovac. Ukradi mu jih dvoje ali troje pa se urno vrni s plenom, ki si ga potem razdeliva po bratovsko!“

Cerkovnik je odjezdil. Kmet Marko pa ga je zasačil in flagranti, ga našeškal do krvi in mu konfisciral konja.

Mnogo je pretrpel cerkovnik, preden je prišel peš domov. Župnik je pravkar pel pred oltarjem; urno je skočil ubogi mežnar na kor ter začel orglati.

Župnik pa je bil na vso moč radoveden, če se je kaj posrečilo mežnarju ali ne. In ker je bil preverjen, da neumni kmetavzarji ne bodo umeli ničesar, ni zapel: „Dominus vobiscum“ — ampak: „Ali si dobil me-e-e-e?“

Mežnar je spustil vse registre ter odpel: „Nisem dobil me-e-e-e... vzeli so mi celo iha-ha-a... in mi dali batine-ê!“

A. P.

Primeren dar.

Tone: Tine, koliko si pa dal pri ofru?

Tine: Čisto nov hlačni gumb!

Tone: Pa te nič ne peče vest?

Tine: Kaj še, saj gospod župnik jih potrebujejo, ko so tako debeli, da jim vsak hip gumb odleti.

K—t.

Na maškaradi.

Na plesu je Gašperček Kontra bil, se z mlado je Turkinjo v polki podil.

Od pet do cilindra zaljubil se je ves v masko prekrasno, v osmansko dekle.

Že ples je končan. Dvorana šumi... v skrivnostnem tam kotu pa Kontra kleči.

„Jaz ljubim te, Lejla, le tebi samo žrtvujem z veseljem karijero svojo!“

„Vsa tvoja sem, na poljubeč v znak! Stoj! Tiho! Čuje se glasen korak!“

Pred njima stoji predrzen Turčin!
„Iz Bagdada jaz sem, Mehmedov sin.“

Za mano nesramnež, na dvoboj takoj!
Le hitro mi stopaj, končam te nocoj!“

Dvorana šumi. Življenje kipi...
Tam zunaj na vrtu strast divja besni...

„Oj Gašper, vsa čast ti, krasan si patron,
Za „dvoboj“ si ustvarjen, ha ha! Moj poklon!“

A polnoč je tukaj!“ se smeje Turčin.
„Moj oče ni Mehmed, jaz ne njegov sin!“

Le dobro poglej me zdaj svojo ženo
brez varave krinke in sram naj te bo!“

Hasan.

Pobožni Svitoslav.

Tvrška Korej & dr. je imela šest komijev. Razen gospoda Svitoslava so bili vsi odkritosrčni veseljaki. Svitoslav pa je bil vrlo pobožen mladenič; hodil

Podobe iz leta 1909.

Uporna živina zahteva prvo besedo v deželi.

je vsak dan ob petih zjutraj v cerkev. Nosil je samo črno obleko in črno kravato in smehljal njegov je bil brumnozhalosten. Nikdar nisi slišal kletvice iz njegovih ust, niti tedaj ne, kadar so mu vlivali hudomušni kolege črnila na svetli cilindar. Otožno jih je pogledaval ob takih prilikah ter rekel: „Kako morete storiti kaj takega! Moja duša vas ne more več ljubiti!“ In če se je brezbožna drhal grohotala, ko mu je črnilo teklo čez blede obraz, takrat je vzdihnil vselej: „Odpuščam vam, saj ne veste, kaj delate!“

Eden teh razposajencev pride nekega jutra v pisarnico ter zakliče ves vesel: „Gospod Svitoslav, včeraj zvečer sem vas videl z mlado damo, vi stari potuhnjenec!“

„Že mogoče,“ de Svitoslav in dvigne oči proti stropu. „Deklica je hči siroveža in životari v veliki bedi. Njen oče je brezverec. Spodil jo je od hiše, ker jo je slišal moliti pred kosilom. Oh, ta sirovina!“ In solze so se prikazale v očeh pobožnega Svitoslava.

„Povejte nam še kaj več o njej,“ je prosila razuzdana banda.

„Grozil ji je pogin; glad in žeja sta ji gledala iz oči! Slučajno sem jo srečal, ko se je reva milo jokala na cesti. Njen oče jo je grozno pretepaval; od nog do glave je imela revica vse polno modrih lis.“

„Od kod pa to veš, ti dobra duša?“ Razkrinkani pobožnjak je zardel in molčal kakor pečen sulec.

D. V.

Škofova prtljaga.

Umrli je velepobožen in velepremožen škof in v nebesih je bila velika zmešnjava. Vse je bilo okrog novega svetnika in ga pozdravljalo z nebeško prijaznostjo. Prava dan pa je tudi preminil obskuren župnik in ponižno prosil svetega Petra, naj mu odpre.

„Poberi se, sitnež“, pa se je zadržal nebeški vratar nanj, „danes ne utegnemo!“

Župnik je sedel žalosten na stolček sv. Petra in premišljeval, kaj bi storil. Naenkrat prifrči nekaj rjavega po zraku. Bil je frančiškan, ki je malo prej izdihnil svojo dušo.

„No kaj pa ti tukaj? Kaj imajo nebesa novega portirja?“ je vprašal menih župnika.

„Kaj še! Veš, danes je došel bogat škof in radovedni sv. Peter ima toliko govoriti z njim, da mi ni utegnil odpreti. Ostani kar tu pri meni! Počakajva, da nekoliko poneha razburjenost nebeščanov!“

Naenkrat je zopet završelo po hlipu; pred osuplim župnikom in frančiškanom je stal jezuit, ki se je bil pravkar za večno poslovil od sveta in njegovih skušnjav.

„Dober dan, kolegi!“ ju je pozdravil. „Ali vaju ne puste v nebesa?“

Žalostno sta pokimala čakalca.

„Ta bi bila lepa, da bi morali tukaj čakati!“ je zagodrnjal jezuit. Vzdignil je župnika na svojo levo ramo, frančiškana pa na desno in sunil z ного ob vrata, da se je potresel ves nebeški obok.

Prestrašen je bežal sv. Peter k vhodu in vprašal skozi ključalnico: „Za Boga milega, kaj pa je?“

„Gospod portir“, je odgovoril jezuit, „prinesel sem škofovo bagažo!“

Sveti Peter je takoj vsem trem odprl vrata na stežaj.

K—t.

Sreča v nesreči.

V T... stoji kip zamorca z raztrganimi verigami. Soha je postavljena v spomin veselega dneva, ko so prepovedali kupčijo s sužnji.

Ta kip je kaj rada gledala mlada gospa Pipinella, ki jo je običajno spremljal njen zvesti spremljevalec, zamorec Hašo-n-geron, mlad duhovnik in zaeno izpovednik bujne krasotice. Stari čemerikavi mož Pipinelle je bil vesel, da mu ni bilo treba samemu igrati vloge kavalirja pri svoji ženi, in da mu je zares črni far pomagal nositi težko butaro zakonskih dolžnosti...

Po nekaterih mesecih se je mlada Pipinella skrila javnosti za dva tedna, in nekega lepega dne je Hašo-n-geron prosil njenega starega soproga, naj si ogleda novorojenčka, ki je milo javkal med blazinami.

Radostno je hitel stavec v Pipinellino spalnico čestitat ženki in poljubovat „svojega“ sinčka. Toda kakor da bi ga bil pičil gad, je odskočil od posteljice, kjer je ležal majhen kodrast zamorček.

„Glej papa“, je rekla lepa Pipinella očitajoče, „zakaj si dopustil, da sem se zagledala v tisto nesrečno soho!“

„Hm, hm!“ je grgal „oče“ klavrno. „Le potolaži se, ljuba moja in Boga zahvali, da je prišlo dete brez verig na svet!“

D. V.

Kdo je mar?

(Prosto po Koseskem.)

Vse uganja, kar mu drago,
vse, deviško čast in blago,
vse ugrabi sosed moj.
Gleda Višnu njega čine,
se zavzame iz višine:

Kdo je mar?

Ta vsestranka korenina,
to je dični kranjski far.

Eksekutor vpije; boben
smrtno pesem poje zloben:
„Zopet en konsum je fuč!“
Kdo pa je dobiček shranil
in konsumarje prekanil?

Kdo je mar?

Ta poštena korenina,
to je dični kranjski far.

Tercijalko smrt že davi:
prišel je trenutek pravi,
da jo toplo vrag dobi.
Kdo pa reši dušo njeno
le za knjig hranilnih cen?

Kdo je mar?

Ta premila korenina,
to je dični kranjski far.

Duh ga moti vedno hudi,
verniki torej se ne čudi,
če se z deklo pregreši!
Danes malo pokesa se,
jutri spet ljubezni vda se.

Kdo je mar?

Ta nedolžna korenina,
to je dični kranjski far.

Kadar gre na potovanje,
je pobožen dosti manje,
saj oblečen je v „civil“.
Tu ljubav s točajko snuje,
tamkaj hišno poljubuje.

Kdo je mar?

Ta galantna korenina,
to je dični kranjski far.

Ovadah je po principu
in pripravljen v vsakem hipu
je pokazatil „da zna“.
Zadovoljno roke mane,
če nesreča s tem nastane.

Kdo je mar?

Ta krščanska korenina,
to je dični kranjski far.

V gnojnico pero pomaka,
laž mu je beseda vsaka,
ki jo pošlje v časopis.
Vse opljuje in oblati,
kar ga noče spoštovati.

Kdo je mar?

Ta preskromna korenina,
to je dični kranjski far.

Ko v moralno bi zrcalo
se pogledal včasih, malo
ta prečudni sosed moj,
kugo notri — rečem smelo —
zrl za našo bi deželo.

Kdo je mar?

Ta pregnusna korenina,
to je črni kranjski far.

J. V.

Odgovori uredništva.

Zaradi „Misli zagrizenega samca“ smo dobili več partimiranih hudomušnih pisem iz dražestnih rok. Da se zopet pomirijo nežni duhovi, smo priobčili pesemco „Kakor kdo bere“; vsč mora biti obema spoloma. Dame naj jo bero kakor običajno od zgoraj dol, moški pa po vsaki vrsti leve kitice sosedno vrsto desne kitice. — Nekateri zvitli sotrudniki so nam poslali znamk, da bi nam izvilili odgovor. Pismeno odgovarjamo le izjemoma. Znamke izročimo upravništvu za družbo sv. Cirila in Metoda. — F. K. Čemu naj bi delali drugim listom reklamo? Privoščite vendar umirajočim, naj mirno umirajo! — V. B. in več drugih. Ni ga pod solncem uredništva, ki bi moglo ustreči vsem obenem. Vam je „Osa“ prekrotka, drugim zopet preostra. Tudi ga ni pod solncem urednika, ki bi poznal vso humoristično literaturo. Mi priobčimo vsak donesek, ki ga še nismo brali. Dovtipov, o katerih pozneje zvemo, da niso izvirni, ne honoriramo. Tako delajo tudi „Flieg. Blätter“ in drugi listi. — Častihlepni mladenič. Vas boli, da ste dosegli že dvaindvajset let in še zmerom niste „doprinesli nič slavnega“. Radi bi obrnili pozornost Ljubljancem in zlasti lepim Ljubljancem nase vsaj en dan in nas prosite „modrega sveta“. Priporočamo Vam torej, da greste opoldne v zelenem fraku, rumenih hlačah, z rdečim cilindrom in razpetim pozlačenim dežnikom parkrat po Mestnem trgu in vpijete; „Še nisem prismojen! Še nisem prismojen!“ Tako blagi mladenič, menimo da najlaglje dosežete plemeniti svoj namen. — Omega. Neverjetno je, kakšna vprašanja si morete izmisliti! Resnično, resnično Vam povemo: En sam bralec more vprašati več nego more odgovoriti devet urednikov. — Zvesta naročnica. Prava ljubezen prenese vse, celo zasoljeno juho in prismojeno pečenko. Bodite torej potolaženi! Sicer pa tako ali tako ne verjamemo, da bi šele dvajsetletna gospodična resno kandidirala za staro devico.